

zaměstnavatel, který v přihlášce okolnosti pro úlevu rozhodně uvede, nárok na úlevu, a to již od počátku, má, aniž se musí výslovně této úlevy domáhati.

Nebrojí-li proto stížnost proti názoru žal. úřadu, že ženci spadají mezi osoby podle čl. III § 4 odst. 1 lit. b) z pojistné povinnosti invalidního a starobního pojištění vyňaté, připouští-li dále označení slovem »žnec« za uvedení okolností pro poskytnutí úlevy rozhodné a postačí-li podle shora vyloženého názoru nss pouhé uvedení takových okolností bez výslovné žádosti za úlevu k uplatnění nároku na úlevu, pak nelze shledati nař. rozhodnutí nezákonným.

Č. 12.785.

Samospráva obecní. — Popisné věci. — Řízení správní: I. * Také podle § 25 zák. čl. XXII:1886 může usnesení obce, učiněná ve vlastních veřejných záležitostech, v cestě instanční naříkati — pokud tu není speciální normy jiné — jen poplatník (volič) s hlediska svého materiálního zájmu poplatnického. — **II. *** Usnesení obce o změně jména ulice může jednotlivý občan (i v oblasti, kde platí § 25 zák. čl. XXII:1886,) v cestě instanční bráti v odpor jen s hlediska svého materiálního zájmu poplatnického.

(Nález z 18. února 1937 č. 10.893/37.)

V ě c: Emil B. v Mukačevě (adv. Dr. Zdeněk Landes z Prahy) proti rozh. zem. úřadu v Užhorodě z 10. září 1934 o změně pojmenování ulice.

V ý r o k: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

D ů v o d y: Vlád. komisař města Mukačeva, dovolav se pravomoci dané mu výměrem zem. úřadu v Užhorodě ze 14. ledna 1933 a § 10 zákona č. 266/1920 Sb., změnil 14. června 1934 pojmenování ulice Judy Halévyho v Mukačevě na ulici Darke Tšuve.

Zem. úřad v Užhorodě zamítl nař. rozhodnutím odvolání poplatníků a voličů v Mukačevě, mezi nimi i Emila B.

St-1 v soudní stížnosti podané na toto rozhodnutí namítá po stránce formální, že vládní komisař, který byl pověřen prozatímním vedením obce, neměl práva změnití pojmenování ulice, ježto na něho přešla působnost obec. zastupitelstva jen v záležitostech neodkladných, z nichž mohla by obci vzejít škoda, a o takovou záležitost že v daném případě neběží, v merituu pak vytýká, že osoba Judy Halévyho má pro židovské obyvatelstvo v zemi, k němuž i on patří, zvláštní význam, a že ulice byla nově pojmenována podle díla pro židovské obyvatelstvo bezvýznamného.

Nss, uvažuje o stížnosti, musil se především zabývati otázkou legitimacy st-logy s hlediska § 2 zákona o ss, t. j. otázkou, bylo-li nař. rozhodnutím vůbec dotčeno nějaké subjektivní právo st-lovo. Tuto otázku zkoumá nss samostatně bez ohledu na to, jaké stanovisko za-

ujaly úřady správní v příčině věcné legitimace st-logy v řízení správním. Podle § 10 zákona č. 266/1920 Sb. usnází se o pojmenování ulic obec. zastupitelstvo. V této své samostatné působnosti jest obec. zastupitelstvo omezeno potud, že pojmenování ulice nesmí odporovati předpisu § 7 cit. zákona; nad dodržением tohoto předpisu bdí nadřízené úřady politické v zájmu veřejném z povinnosti úřední. Podle § 25 zák. čl. XXII:1886 je proti usnesením obce učiněným ve vlastních veřejných záležitostech přípustno odvolání. Z ustanovení toho nelze však dovozovati, že by kde kdo neb aspoň každý občan obce měl vůči všelikým takovým usnesením postavení strany a mohl je proto opravným prostředkem bráti v odpor. Pokud tu není speciálního předpisu, může usnesení taková v cestě instanční naříkati jen poplatník (volič) s hlediska ochrany svého materiálního zájmu poplatnického. S tohoto stanoviska st-l opatření vlád. komisaře v odpor nebral, na to pak, aby pojmenování ulice zůstalo nezměněno, resp. aby ulice byla pojmenována podle právních a náboženských citů příslušníků určitého náboženského vyznání, nelze mu pro nedostatek speciální normy toho obsahu přiznati právního nároku. Jestliže však zájem, který st-l ve své stížnosti uplatňuje, není vůbec uznán za subjektivní jeho právo po rozumu § 2 zákona o ss a může-li — jak nss opětně již vyslovil, tak na př. v nálezu Boh. A 5645/26 — jednotlivec vytýkati formální vady jen takovému správnímu aktu, který svým obsahem se dotýká jeho práv, pak nemohl soud uznati, že nař. rozhodnutím bylo dotčeno nějaké subjektivní právo st-lovo ve smyslu § 2 zákona o ss.

Č. 12.786.

Zaměstnanci veřejní. — Školství: I. * Státním odpočivným nebo zaopatřovacím požitkem podle ustanovení § 17 odst. 2 č. 1 zákona č. 286/1924 Sb. o kumulaci požitků je rozuměti ve smyslu ustanovení § 21 téhož zákona také výchovné ve smyslu § 160 plat. zákona (č. 103/1926 Sb.). — II. * Subjektem právního nároku na příspěvek na výchovu ve smyslu § 8 zákona č. 2/1920 Sb. je dítě i tehdy, je-li v zaopatření matky-vdovy po učitelu veřejné školy národní.

(Nález z 18. února 1937 č. 10.986/37.)

Prejudikatura: ad I. Boh. A 12.036/35.

Věc: Marie S. v Prackovicích proti rozh. min. škol. a nár. osvěty v Praze z 13. ledna 1934 o vdovské pensí.

Výrok: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

Důvody: Výměrem z 18. ledna 1933 vyslovila zem. škol. rada v Praze, přiznavši st-lce jako vdově po zatímním odborném učitelu vdovskou pensí spolu s příspěvkem na výchovu dítek a výchovným, že se odpočivné platy, jež pobírá st-lka jako definitivní učitelka ve výslužbě, podle § 17 odst. 2 zákona č. 286/1924 Sb. zkracují o polovici.

Námítkám, jež proti tomu st-lka podala, zem. škol. rada výměrem z 26. května 1933 nevyhověla, vyslovivši mimo jiné, že příspěvek na výchovu